

Ohlášky – neděle 3. 7. 2022

Dnes prožíváme **14. neděli v mezidobí**.

- Středa 5. 7. – **Slavnost sv. Cyrila, mnicha, a Metoděje, biskupa, patronů Evropy, hlavních patronů Moravy**
- Příští neděle 10. 7. 2022 bude **15. neděle v mezidobí**.

***

- **V neděli 3. 7. 2022** bude mše sv. v Lovosicích **mimořádně v 10:00**, sloužit ji bude P. Jozef Szeliga. Rovněž je možno se účastnit v našem kostele Řeckokatolické mše ve 14:00.
- ŘKF Brozany n. Ohří srdečně zve v úterý **5. 7. 2022 na Cyrilometodějskou pouť** na Ostrově sv. Klimenta u Brozan n. Ohří. Poutní mše sv. je **v 10:30**.
- **Ve středu 6. 7. 2022 nebude** v Lovosicích obvyklá mše sv
- Od **9. do 14. srpna 2022** se v Hradci Králové koná **Celostátní setkání mládeže**. V sobotu 13. srpna je připravený **program také pro mladé rodiny**.

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00
	14:00 *
Út, St, Čt	8:00
Pá	16:30

* Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba

***

Sulejovice, kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v **8:00**

***

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.

***

Setkání nad Bibli v pondělí od 18 h na faře

***

**Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice**

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz

R.D. ICLic. Mgr. Józef Szeliga
statutární zástupce farnosti
+420 777 020 426
jw.szeliga@gmail.com

P. Mgr. Ladislav Nádvořník SDB
kaplan
+ 420 603 845 460

Václav

č. 32 (2022)
3. 7. 2022

14. neděle v mezidobí

**Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích**

Sobectví

Někteří lidé jsou upnuti na své já. I hledání svatosti spojují s egocentrickou touhou opečovávat sebe a ve středu pozornosti mít sebe. Duchovní život však začíná, když na sebe zapomínáme a učíme se být v pozadí. V době, kdy marnotratný syn bloudil v cizině, se jeho otec trápil a toužil po jeho návratu. Bratr marnotratného to viděl jinak. Ať se nevrací, ostudy už bylo dost. Co se ale nestalo? Marnotratný syn svých skutků litoval. Rozhodl se k návratu, snad mu otec odpustí. Otec se radoval nevýslovně, chystala se velká hostina. Bratr marnotratného byl rozčarován: Otče, tolik let ti sloužím, nikdy jsem nepřestoupil žádný tvůj příkaz a nikdy jsi mi nedal ani kůzle, abych se poveselil s přáteli (srov. Lk 15,28). Na bratra nemyslí, myslí pouze na sebe. Za těchto okolností nutně musí všechno vidět jednostranně, zkresleně. Otcí sotva porozumí, bratrovi tím méně. (z knihy *Na minutu s Karlem Herbstem – V Boží blízkosti*)

Youcat (30. část)

Určitě se najdou tací, kterým se to bude zdát bizarní: Proč bych měl pro všechno na světě patřit k nějakému Ježíšovi, a dokonce si ho ve křtu obléci jako oděv (srov. Gal 3,27)? Odpověď je prostá: Protože Ježíš je jediným mostem mezi smrtí a životem. Dovolte poněkud drastické přirovnání: Křest by se dal přirovnat k poslednímu vlaku s Wintonovými dětmi z nacisty okupované Prahy do svobodné Anglie. My lidé jsme všichni v obležení smrti. Z této nepříjemné skutečnosti, kterou jsme si z větší části sami přivodili vlastním hříchem a zlobou, nedokážeme uniknout. Někdo k nám však za naši železnou oponu dobrovolně přichází.

Je křest skutečně jedinou cestou ke spáse?

V Ježíši Kristu vstoupil Bůh do zóny smrti, aby s námi lidmi sdílel plnou míru utrpení, aby na sebe vzal naše hříchy a otevřel nám únikovou cestu z říše smrti. Říkáme jí zmrtevýchvstání.

Co se děje ve křtu? Ježíš je první ze zemřelých – a přece žije. Obdobou Ježíšova vzkříšení je křest. Jsme jím vyvedeni ze země smrti do života, který nemá konce. Proto můžeme křest odvážně přirovnat k poslednímu záchrannému vlaku z nesvobody. A kdo to tvrdí? List Římanům: „Copak nevíte, že my všichni,

kterí jsme byli křtem ponořeni v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti? ... Neboť jestliže jsme s ním srostli tak, že jsme mu podobní v jeho smrti, budeme mu tak podobní i v jeho zmrtevýchvstání" (Řím 6,3.5). (z knihy *Youcat: Kurz víry*)

Úbytek schopností v záchranném plánu Božím

Hluchý je ve stáří mnohého ušetřen. Může se víc věnovat životu vnitřnímu. Ve stáří slábne i zrak, a člověk si začne jeho zbytků věžit. Konečně začne žít víc duchovně, vnímat Boží krásu vnitřním zrakem. Známkou stáří je i vzpomínání na mládí. Starý člověk už nežije současností, žije svými vzpomínkami. To je nutno respektovat a aktivně se o to zajímat. Tím získáme jeho důvěru a pak už není tak těžké nabídnout mu i službu kněze. Ale nejdříve je třeba se mu přiblížit tím, že se vžijeme do jeho obtíží. Z paměti se vytrácejí události nemilé a zůstávají ty krásné. Na to bolavě člověk zapomíná, žije v hezkém světě. Při rozhovoru možná odhalíme, že i kdysi ministroval. Na to lze krásně navázat. Nedoslychavost a zapomnětlivost může být ale i zdrojem konfliktů v rodině, jestliže pro tento handicap někdo nemá pochopení. Podaří-li se to obrátit v žert, je celé ovzduší místo nespokojenosti a podezíravosti plné humoru. To je asi důležitější než všechny odborné rady, jak jednat s nemocnými.

(z knihy *Na minutu s L. Kubíčkem – Přitahují?*)

7/ Proč žádat Boha o odpuštění prostřednictvím kněze?

Na úvod tohoto podobenství bych se chtěl vrátit k jednomu neuvěřitelnému setkání, které se odehrálo na ulici a o němž jsem už vyprávěl ve své přechodí knize *Vychoval mě gangster*. 13 Chci na něm ukázat, jakou důležitost Bůh zjevně přikládá svátosti smíření, která nás k němu navrácí. V květnu roku 2003 jsem se účastnil evangelizace v Sanary. Mons. Rey, toulonský biskup, nám dal své požehnání a vyslal nás po dvou, abychom se ve městě setkávali s lidmi a nabízeli jim, ať se k nám připojí na večerní modlitbu nešpor. Olivier Bonnassies, zakladatel mezinárodního institutu Marie de Nazareth, se

vydává do ulic se mnou. Všechna setkání probíhají velmi příznivě. Lidé jsou otevření a vstřícní. Už se vracíme zpátky, když na nás nějaký chlapík začne hulákat: „Heeej, ty farářskej! Pocem na chvíli!“ Otočím se. Je mu tak kolem padesáti, dlouhé vlasy až na ramena, možná umělec. Vedle něj nějaký o dost mladší parták. Má krátké světlé vlasy, asi Polák.

„Jo, ty, panáčku, pocem na chvíli!“

Mám dojem, že ten člověk už trochu přebíral, ale třeba dobrá příležitost pobavit se s ním o Pánu. Přistupuji k němu a vidím, že pokud jde o alkoholové opojení, můj odhad byl správný. Vytasí se s několika dost pokleslými farářskými fóry. Skousnu to. To je zkrátka můj job. Současně se ale pokouším trochu pozvednout úroveň konverzace. Pomalu nastolujeme atmosféru důvěry a cítím, že brzy možná přijde obrat – velká porce trpělivosti není nikdy od věci. Jmenuje se Leopold, a právě toho rána přišel o někoho velmi blízkého. Je smutný. Nabízím mu, že se pomodlíme. Tváří se, jako by neslyšel. Zkouším to znovu. Vždyť mě oslovil právě kvůli tomu, že jsem kněz.

„Viš jistě, že nechceš, abychom se za tebe modlili?“

„Jo,“ povídá najednou, „ale já se pomodlím za vás!“

K mému překvapení si Leopold stoupne mezi nás dva, položí nám každému ruku na rameno a modlí se: „Pane Ježíši, ty viš, že jsem ubožák. Ale prosím tě za tyhle dva chlápky, mají odvalu jít na ulici, aby o tobě mluvili s lidma, sou to dobrý týpci, tak na ně myslí. Amen.“

Tak to mě vážně dostal! Musel kdysi chodit do nějakého modlitebního společenství, když se umí takto pomodlit. Plný dojetí ho vřele stisknu v objetí a z celého srdce mu děkuji. To nečekal, teď je zase on plný emocí. Ustoupí o krok vzad a položí mi natažené ruce na ramena.

„Podívej se mi do očí!“ Překvapeně vzhlednu.

„Seš kněz?“

„Ano.“

„Takže bys mě moh vyzpovídat?“

„Ano, samozřejmě.“

„Tak mě teda vyzpovídej hned!“ ...

(z knihy *René-Luca Patnáct podobenství*)